Németh István Péter

Két tóparti metszet

(szeptember)

Langy szeptemberi szellő akárha
lombokat, kócolja hajunkat az ég alatt
s a víz tükrén a selymes hinarat a fenti

ablak hófehér függönyével egybelibbenti.
Köztük lebegnek narancsszín halak,
gyöngy-buborékuktól gyűrűket von a hab.

Mindegyre hűvösebb lesz a zubogó zuhatag.
Fagyokat ígérnek. Megvolt rég a szüret,
búcsúzó fecske bögye érintette a tavat,

a tél elől ezért szállt ide egy szürke gém.
El a platánok és füzek ejtik levelüket.
A Szentkút Mária-képének üvegén

esőcseppek gördülnek alá, mintha csak
mellettünk a Szűzanya sírdogálna,
mert ázni fog e pad nélkülem és nélküled.

De lásd a templomtorony-palástot,
azt a vörösen izzó alkonyi csodást ott
szemben, keresztjét viharok repesztették,

hála, hogy itt lehetünk mi kéz a kézben még
két harangszó közt, míg most, tán
épp most zajlik az osztozás boron és ostyán.

NÉMETH ISTVÁN PÉTER (1960) az ELTE magyar–könyvtár szakán végzett. Tapolcán él. Legutóbbi kötete: *Mosolyodba takarózva – Háromszáz haiku* (2024).

(október)

Fényt a sétányra hullongó platán-
lombok rozsdáján és aranyán
ki tudja, már hányadszor láttam,

mit idén csak először Veled:
a párás Balatont szüretek
múltán, a túlpartot s itt Füredet;

csónak-lánccal játszik a szél megint;
s megannyi árboc a vizen mint
keresztből rengeteg miképpen ing

(hol elzengett rég a húsvéti hallelúja);
csapat alvó vadkacsa újra
háttollába fejét hogyan fúrja;

mert kívüled már nem érthetik
hallgatásom – buborék-gyöngyeit
most is bodorkák tátogják pedig.

Pápai metszet

... mi történt, lányok...?
(Bereményi Géza)

A gimnázium fölött galambcsapat
száll a még alig szállingózva
nekieredő hó kalitkájába, szürkés rózsa
a röptük, elnyílik egyre sűrűbb fölleg alatt.
Ködben a tér, a nagytemplom tornyai,
a keresztjét egyiknek se látod,
csak sokkalta alább a harangpalástot,
de várj kicsit, moccan és máris bongani
kezd. A színházig a Várkerten vágok át
magam, léptemet előzi, túlfut a patak
habja rajtam. Érintek üres padokat,
jelét kinek is keresném, vagy lábnyomát?
Nagyobb pelyhekben hull már délután.

Pillámra olvad, csiklandja nyakam.
Hamar behavazódik minden platán,
és egy könnyeztet irgalomtalan.
Küldött szemembe vedlő vén kérge
szilánkot, szúr, bár lombja borult 45 éve
rám, akkor egy csókból néztem fel.
Miért haragudnék itt szerelemmel?

Egy falinaptárra

„Ó-kalendárium páros halaként…"
(Csanádi Imre)

Esztendeje már,
hogy foghatom
kezét.

Most fordul velünk
ez év, percre sem állingál az idő,
mint a tapolcai malomkerék,

mit csak a böjti szelek
moccantottak, hadd nyiszorogjon
a hajdani őrlések híján
még kicsikét,

míg a Halakkal a víz felett
elúszik a márciusi ég
s a menny langyuló
vízéből e kép
miképp

a Rák, hátrál a Bak,
a Kos meg az Oroszlán,
majd megint
a Skorpió jő
a csillagforgó rendje szerint,

míg mi a kettős fasort
járjuk hullongó
platánlombok alatt.

A nyáron a Kedves garázsa
előtti gyepre hengerült a Nap,
ez égő sziszifuszi kő,
s kihunyt ott (mint apánk
szeme kékje) minden kataláng.

Ült betegágyamon, de Vele
hazafele
a tél
tisztább takarót húzott
minden kórházi fehérnél.

Hamarost a Nyilas íja
feszülve kél ismét,
és lábunk lassan a nevünket
susogó fenyők örökzöld
avarjába
is lép.

Esztendeje már,
hogy foghatom
kezét:

azóta az évszakok a szíven át
visszakerengő valcerek,
s ez év sem marad
moccanatlan akárha
kipányvázott malom-
kerék –

hallja a Drága,
ahogy
fordulna tovább.
S a nagy csöndben
fönt hogy csikorognak a csillagok.

Cicája lustán ébred, hallva
hallom, a mély álomból
föl-földorombol,
és alant meg-megzörren
az éjben a macskaalom.